

ДВАМА ДУШИ

Two People

© A A Milne

© Емилия Ничева–Карастойчева, *превод от английски*

© Мая Стайкова–Митова, *художник на корицата*

© 2016 КНИГОМАНИЯ

ISBN 978-619-195-100-0

А. А. Милн
дВамa
души

Превод Емилия Ничева – Карастойчева

На Дафни в нейната градина

Първа глава

I

Докато чакаше отговора на съпругата си, Реджиналд Уелард се престори, че пълни лулата си. Отговорът не закъсня.

– Чудно! – каза тя.

По необяснима за него причина той внезапно се почувства принуден да се оправдае:

– Е, мъжете трябва да правят нещо...

– Скъпи, не те обвинявам – усмихна се Силвия.

Реджиналд се позамисли. Стори му се, че вече определено е притиснат към стената. Абсурд!

– Когато човек съобщи на съпругата си, че е написал роман – подхвана той, – липсата на обвинение сама по себе си несъмнено е равносилна на насърчение. Ако пак му предложат нещо по-възторжено...

– Но, скъпи – прекъсна го Силвия, – аз казах „Чудно“!

– Да. Ни повече, ни по-малко.

– Просто се изненадах. Наистина мисля, че е чудесно. Аз например съм неспособна да напиша роман, дори от това да зависи животът ми.

Реджиналд Уелард отвори уста да отговори и я затвори. Какъв всъщност е отговорът? Никакъв.

Разговорът приключваше тук. Жалко. Когато Шекспир е казал на Ан Хатауей, че е написал „Отело“, дали тя е отвърнала: „Чудно! Аз не бих могла“? Вероятно не. Е, той я напуснал, преди да напише „Отело“... Ала когато Милтън казал на съпругата си, че е написал „Изгубеният рай“, дали... Не, и това не става. Понеже Милтън диктувал „Изгубеният рай“ на съпругата си, би получил, естествено, следния отговор: „Та нали аз я написах!“. Ами когато Кийтс... Не, той не е бил женен. Задраскваме въпросните хора. Както и да е обаче, Силвия пак не бе подбрала подходящите думи. Жалко, че е толкова сладка, красива и очарователна, а почти инстинктивно си служи с неподходящите думи. Жалко също, че напоследък той инстинктивно долавя грешките ѝ. Което не променя чувствата му към нея. Нещо като принос към взаимната им любов.

Той подхвана отново разговора:

– Е, би ли я прочела сега, или когато я отпечатам? – Собствената му надежда го разсмя. – Искам да кажа, ако изобщо я публикуват.

– Ще я публикуват, разбира се!

Това би трябвало да го окуражи, но не би. Незнайно защо.

– Така де – продължи тя, – щом си написал книга, все някой издател ще се зарадва да я публикува.

При тези думи и последната надежда на Реджиналд да публикуват книгата му угасна.

– Е? Как предпочитай? – попита той.

– Когато е истинска книга, мисля... Представи си колко възнуващо ще е да я видя върху масата някоя сутрин и да полегна на дивана с нея.

Уелард си каза, че тъкмо такъв отговор е очаквал... и се почуди защо не е.

– А и ръкописът – продължи Силвия – винаги се чете трудно.

– Напечатан е – обясни той.

– Достатъчно потаен, а? – засмя се тя.

Реджиналд също се засмя. Тогава жената улови ръката му, когато мина край него, целуна я нежно и неочаквано му се стори по-сладка, по-красива и очарователна от всякога. Почувства се длъжен да спре и да ѝ го каже. При което тя отговори:

– Наистина ли?

И зачака потвърждение. Но не спомена нито дума повече за книгата. Той също.

Естествено, той продължи да пише тайно. Бе на четиресет. Женен от шест години. Дори сега тя бе едва на двайсет и пет. Живееха в провинцията и рядко посещаваха града. Той плевеше градината и се занимаваше с дванайсет кошера. Не се отплащаха както се подразбира, но той имаше „свои пари“, което значи пари, оставени ти, защото собственикът вече няма нужда от тях, а не спечелени от теб самия. Ето защо Реджиналд не обръщаше внимание на финансовия аспект нито на кошерите, нито на плевелите. Всъщност живееше доста щастливо, доказвайки на насекомите в дванайсетте им жилища, че им е провървяло. Когато обаче си се уверил, че и съпругата ти е щастлива, оплевил си градината и си наобиколил дванайсетте кошера, през ден-два ти остава определено количество време, през което да се почудиш дали да не оплевиш градината още веднъж. Казват, от друга страна, че у всеки от нас има материал за поне една книга – в добавка към познанията, необходими да наглеждаш дванайсет кошера и прочее, – и един ден, докато съзерцаваше как

цеанотусът е пропъзлял по поветицата (или тя се е увила около него, трудно бе да се прецени), Реджиналд внезапно се разсмя... И пет минути по-късно, отново в присъствието на поветицата, си каза: „Хм, от това май ще излезе добра история“.

Отначало му изглеждаше чисто и просто остроумна, годна да я подхвърли на Бекстър (от „Седемте потока“), чийто племенник пишеше за (или поне на) „Пънч“. После му се стори далеч по-сносна. Достатъчно добра – след седмица, – та да я сподели с Хилдершам (от „Мелоус“), когото навремето запознали с У. У. Джейкълс. След още седмица сякаш бе достойна за Коулби (от „Рединг Фарм“), който имаше познайник, играл голф с П. Г. Удхауз. Току-виж, Удхауз успял да съшие роман от нея... Ала ден след ден, докато пред очите му кострецът, впримчен в сидалците му, се превръщаше в сидалцея, впримчена в костреца, Реджиналд започна да вижда как историята расте без съмнителна чужда помощ; расте благодарение на собственото му неочаквано предводителство и собственото му охотно подчинение. И се превръща в история, в роман, написан (защо не?) от самия него.

И той започна. Имаше стая, известна на Силвия като „неговия кабинет“. От време на време умножаваше там броя на пчелите по някаква нищожна цифра, изваждаше значително по-голяма сума и написваше чек за останалото. Силвия харесваше заниманията му в кабинета. Не че се интересуваше кой знае колко от пчелите, но надникваше в стаята и питаше: „Зает ли си, скъпи? Няма да те безпокоя“, а после затваряше безшумно вратата, сякаш да покаже пълна солидарност към неговия из-

тощителен бизнес с пчелите. В кабинета си той можеше да пише тайно. Все пак нищо не пречи да скъсаш написаното. Пишеш си каквото щеш (за забавление) и виждаш какво се получава. Винаги може да го скъсаш.

Той не го скъса. Седмиците се нижеха. Романът продължаваше. Лятото отстъпи място на есента, есента – на зимата. Промените в романа на Реджиналд Уелард не бяха по-несъществени. В историята все още се долавяше, както по-късно и без преувеличение се изрази „Ню Стейтмънт“, „хумористична жилка“; имаше пасажи, които сам „Таймс“ би определил като „не безинтересни“. Реджиналд обаче бе забичал твърде много героите си – още преди сланата да убие далиите му, – та да ги остави без по-дълбоки корени. За него те бяха станали живи хора със свои чувства; дотолкова че понякога играта на чувства помежду им го довеждаше до сцени, уместно формулирани от „Сетърдей Ревю“ като „написани не без патос“, а от „Морнинг Поуст“ като „сдържани привкус на приятен сантимент“. Но, естествено, Реджиналд разбра това доста по-късно. През есента и зимата той просто си казваше, че „не е зле“. Любопитно, колко лесно една книга обрасва с определения, които не я засягат.

II

„Съжаеми господине – написа му господин Пъмп, – романът ви „Полска поветица“ ме заинтригува много и ако ви е удобно да ме посетите в три часа следобед, независимо в кой ден, ще се радвам да го обсъдя с вас.“

И така, Реджиналд сметна за удобен един четвъртък. Напъха високата си, слабвата и винаги поклащаща се фигура в другия чифт панталони, вчеса по-грижливо от обикновено несговорчивата си коса, целуна Силвия и после се върна да я целуне още веднъж, седна в кола, два размера по-тясна от необходимия за него, опита се да я подкара, без да подаде бензин, без да запали двигателя (съответно) и (нак съответно) без да освободи спирачката. Сетне хвана влака в 11:30 (който минава само в неделя) в последните победоносни трийсет секунди и зачака на гарата в Литъл Мейлинг в компанията на автоматичната машина, докато влакът в 12:50 се подготви за него. Годен ли е такъв човек за бизнес на равна нога с издател от ранга на господин Пъмп? Не.

Господин Пъмп го посрещна благосклонно. Пет минути обсъжда с него общи теми. В края на въпросните минути отсъди, че Реджиналд познава по име всеки плевел и всяка пчела в градината си, но най-вече е човек, способен да хване неделен влак в четвъртък. В резултат господин Пъмп извади така наречения си „обичаен договор между автор и издател“. Кое то значеше, че обикновено го пробутва на неопитни автори и номерът му минава.

– А! – възкликна Реджиналд и го погледна, сбърчил чело.

Договоротът даваше 10 процента от приходите на автора и половин дял от правата за превод, за драматизация, за филмиране, за радиоилюстриране, за грамофонно разпространение и всевъзможни подобни права на господин Пъмп. Ако някой попита защо тези неща се полагат на господин Пъмп, единственият отговор е, че той иска парите.

Реджиналд Уелард не попита. Той се опитваше да изчисли 10 процента приход от 150 000 екземпляра по 7 шилинга всеки. Невъзможно да се сметне наум. Всъщност работа за кабинета. Вероятно утре сутринта. Междувременно всички думи пред него казваха – не, *крещяха*, – че книгата, неговата книга ще види бял свят! Той подписа най-охотно договора. Господин Пъмп го наблюдаваше със замечтано разкаяние и се упрекваше мислено, че не е извадил другия договор: „стандартен договор между автор и издател“, в който господин Уелард дава на господин Пъмп правата над книгата и 150 лири стерлинги, а господин Пъмп дава на господин Уелард шест безплатни екземпляра. Дори сега може би не е късно? Нещо обаче го разколеба. Не толкова съвестта, колкото контурите на челюстта на Реджиналд, както и ръстът му. Глупак, готов да го оскубят, но и оскубаните глупаци понякога се ядосват.

А сега Реджиналд се прибира вкъщи. С влака в 4:20 от гара „Виктория“, който в четвъртък не спира в Литъл Мейлинг. Колата му обаче не е осведомена и го чака в Литъл Мейлинг под дружелюбния поглед на началник-гарата. Има ли значение дали ще върви пеш от Бърдън (шест мили), или два часа ще чака обратния влак? Няма. Той се прибира вкъщи.

Вижда отново Силвия.

Целуват се и тя казва:

– Но ти не си, скъпи!

– Не съм какво?

– Не си се подстригал.

Реджиналд си спомня, че е отишъл в Лондон да се подстриже.

– О? О, да. Съжалявам, Силвия, но имах делова работа в Лондон.

Силвия присвиства устни и кимва с абсолютно разбираше. Ферма, цени, доставки, внос, износ – все важна работа. Разбира напълно как е. Жена, несвикнала с развждането на пчели, би попитала глупаво: „Каква?“.

Понеже въпросът не идва, Реджиналд се заема да обясни. Нехайно.

– Срещнах се с издател за книгата си.

– О – казва Силвия, доста заинтригувана. – Кога ще излезе?

Реджиналд въздиша вътрешно. Цялата му находчивост да открие господин Пъм, цялата му твърдост при преговорите с него отиват нахалост. Силвия прескача тази част от разговора. Е, както и да е.

– През пролетта. Вероятно през април.

– Скъпи! Колко умно!

Тази вечер Силвия изглежда абсурдно красива, но похвалата ѝ е крайно абстрактна. „Умно“ не значи нищо, изречено по този начин.

В същия момент Реджиналд се засрамва от себе си.

– Скъпа – казва той, – след като отметнах въпроса с книгата, искаш ли да отидем някъде?

– Какво имаш предвид, скъпи?

– Екскурзия, излет, експедиция. Ривиерата, Швейцария, Южните острови, Лондон. Където и да е.

Сбърчила леко красивото си чело, Силвия пробягва набързо из тези места.

– Тук се чувствам напълно щастлива, скъпи – заявява тя. – Ако ти си щастлив.

– Не бих отказал промяна.

– Но не предпочиташ да заминеш сам? Или да играеш голф?

– Определено.

Тя въздиша доволно.

– Хайде тогава! – казва като нетърпеливо дете. – Да отидем в Швейцария!

Е, какво ти остава с такава жена? Освен да я целунеш?

III

Реджиналд обсъждаше с Едуардс полустудоустойчивите едногодишни растения, когато пристигна първата коректура. Слезе по стълбите в зеленчуковата градина, видя господин Уелард и реши да си спести експедицията до задната врата. Той прибра пратката в джоба си.

В „Уестауейс“ имаше двама градинари – Чалинър, който се грижеше за пчелите и за градината в свободното си време, и Едуардс, който се грижеше за градината и за пчелите в свободното си време. Извън своята територия всеки неохотно приемаше нареждания от другия и бе трудно да се каже кой командва. Едуардс имаше по-висока заплата. Чалинър имаше малка къща. Чалинър бе постъпил в имението по-рано, но Реджиналд се страхуваше повече от Едуардс.

Чалинър бе пъргав, смугъл дребосък с изгубени черни очи и дълъг черен мустак. По занятие не бе нито пчелар, нито градинар, а просто най-чевръстият мъж в околността. И някак си, поне за Реджиналд, бе станал специалист по пчелите не защото знаеше за тях повече, отколкото за цветята, инструмен-

тите или кравите, а защото другите хора – поне Реджиналд – знаеха по-малко. Чалинър носеше черни панталони, черен елек с месингова верижка за часовник – знак за принадлежност към някакво тайно общество – и сива риза с ръкави, запретнати до лактите, та пчелите да го жият по-добре.

– Но, разбира се – обясни Реджиналд на Силвия, – идеята е да се създаде взаимно доверие с пчелите. Те си казват: „Не бива да жилим такъв човек, не е честно. Той ни вярва. По-редно е да ужилим Уелард“.

– Предполагам, скъпи – отговори Силвия и после, понеже Реджиналд явно очакваше още нещо, прибави очарователния си смях: – О, скъпи! Не са те ужилили пак, нали?

– Не, Силвия, не са.

Реджиналд погледна към почти невероятно белите ѝ ръце и допълни:

– Ако някоя пчела дръзне да те ужили, ще я перна по главата.

Едуардс беше бабен мъж с тежка стъпка и дебели пръсти. Вземаше десетина брезови фиданки, доставени преди цяла седмица от разсадника и забравени навън с оголени корени, изкопаваше десетина дупки на места, които господин Уелард разсъдливо бе отхвърлил като неподходящи, утвърждаше пръстта с тежките си обувки и се връщаше към работата, която господин Уелард бе прекъснал... И доволните брезички израстваха не с дни, а с часове.

– А виж ме мен – каза Реджиналд на Силвия, която гледеше златните рибки. – Нагарен от природата с деликатни ръце – вдигна едната да ѝ се полюбува. – И с фини стъпала. Но мога ли да разсадя или да посадя едно благословено нещо, както умее Едуардс?

Истинска загадка е как отделя цветните стръкове с тези пръсти като наденици. Но нищо не умира в ръцете му. Забележително.

– Сигурна съм, че и ти можеш, ако се постараш, скъпи – увери го Силвия. – А и той е свикнал.

Реджиналд я наблюдава мълчаливо. Тя наблюдава мълчаливо златните рибки в езерцето им.

– Не е ли красива? – посочва със стъпало Силвия.

– Да – съгласява се Реджиналд. – Да. И не знам защо говоря за своите фини стъпала. Твоите са песен.

Бузите на Силвия поруменяват малко повече.

– Е, работа ме чака – казва Реджиналд.

– Разбира се, скъпи, няма да те безпокоя.

– Имах предвид това. – Изважда ги от джоба си. – Коректури.

Силвия несъмнено би полюбопитствала да ѝ обясни.

Не.

Или пък знае какво е коректура и мисли за друго.

– Няма да те безпокоя, скъпи – повтаря тя.

И Реджиналд влиза в кабинета си с коректурите. Два екземпляра, всеки до 64 страница. Защо два? И двата ли да поправи? В бележката пише да не нася повече от абсолютно необходимите корекции. Той обещава да следва указанията.

Започва да чете. Докато чете, забелязва една-две дребни грешки; не много, защото господин Пъмпи или който там е печатарят и както там се печати, си е свършил добре работата. Само една-две. Решава да се върне после и да ги поправи. Сега му е интересно да прочете историята до края – така де, до страница 64 – и да види с какво впечат-

ление ще остане. Странно колко по-добре изглежда напечатана. Силвия е била права да изчака...

„Не е преувеличено да се каже, че ако...“. Каква досада! Сега трябва да чакаме 65 страница.

Върна се на първа страница. Прочете отново 64-те страници. Представяше си Силвия, излегната на дивана. Усмивва ли се тук? Преглъща ли сълза там? Странно ли се чувства, че съпругът ѝ е написал това? Той чете и се пита.

„Не е преувеличено да се каже, че ако...“. Каква досада! Сега Силвия трябва да чака 65-а страница.

Той чете за трети път. Сега си представя, че е литературен критик. В „Таймс“ или някъде другаде. „Полска поветица“ от Реджиналд Уелард. Не съм го чувал никога... Да видим... Хм... Ха...

„Не е преувеличено да се каже“... О, добре, да поправам грешките. Една-две дреболици. Първата в самото начало, нали, втората някъде към трийсема страница, третата...

Той търси. Чете отново... и отново. Грешките са изчезнали. Сигурен е обаче, че бяха тук.

Още веднъж, много внимателно.

IV

Успехът на „Полска поветица“ вече е влязъл в историята на издателствата. Преди две години никои издател не би предположил, че 100 000 думи, подредени така, както Реджиналд Уелард е направил, ще продават почти четвъртмилионен тираж. Днес всеки издател и всеки млад писател е убеден, че подобна подредба от 100 000 думи може да продаде почти четвъртмилионен тираж. С надежда тър-

сят такава подредба. Никога не се знае. Нищо чудно върху писалищата им да лежи наследник на „Полска поветица“.

Театралните мениджъри също (защото пиесата е по-голяма съответстващ успех) си казват през пурите: „Попадна ми втора „Полска поветица“, друже“. Или насърчават младите драматурзи, че търсят по-добра пиеса. Мъже, направили пари от свинско, памук, кораби, вълна и железарски стоки, съжаляват ежедневно, че не са проявили далновидност да финансират Шекспир, Стриндберг, операта, експресионизма и руснаците, но добавят благосклонно, че ако дойдете при тях с нова „Полска поветица“, навярно ще поемат малък риск. Благодарение на „Полска поветица“ се натрупаха състояния, но и се изгубиха състояния – ако изобщо се губят пари в театралния свят, където просто ги прехвърлят от един джоб в друг.

Всичко това обаче не се случи отведнъж. Реджиналд Уелард не се събуди известен. Събуди се собственик на шест екземпляра „Полска поветица“ и един отзив за книгата. В литературната притурка на „Таймс“ привлечаха добронамерено вниманието към корицата на книгата. 7 на 5 инча. Нова информация за Реджиналд, който бе пропуснал да я измери. Сега я измери и установи, че „Таймс“, както винаги, има право. Почуди се мимоходом дали в издателството работи човек, който прави това и само това. Интересна длъжност, която те сближава с добрата литература, но не натоварва несправедливо интелекта. Реджиналд нахвърли мислено молба за поста.

През следващите седмици се появиха по-обстойни коментари. Благосклонни, насърчителни. Както сами признаваха, авторите им, изглежда, не бяха

чували досега за господин Реджиналд Уелард. Той от своя страна също не бе чувал за тях. Дотук бяха квити. Отбелязваха обаче, че пише интелигентно и не без проникновение. Прочел това, господин Уелард си рече, че те също пишат интелигентно и не без проникновение. И тук бяха квити. Те искрено се надяваха господин Уелард да продължи да пише романи... А господин Уелард искрено се надяваше те да продължат да пишат рецензии. Атмосферата не би могла да бъде по-дружелюбна. Вероятно обаче, ако знаеха, че ще се продадат четвърт милион екземпляра „Полска поветица“, мнението им за творбата на господин Уелард нямаше да е толкова ласкаво. Нито пък неговото за тях.

Господин Пъмп цитираше най-добрите откъси от рецензиите, сочейки с многоточие, че доста благосклонен материал е пропуснат поради пространствени ограничения.

Макар големият бум да не бе започнал, долови ми подмолни течения убеждаваха Силвия, че вече е съпруга на известен автор. Тя прочете книгата, излегната на дивана, както бе обещаала, и я одобри. Най-много одобри посвещението: „На Силвия, която е вплетена в сърцето ми“. Симпатично, разбира се, с деликатния намек за поветицата, но не особено трудно за написване. Несравнимо с Пета глава. Уелард се надяваше на по-специален коментар върху Пета глава не само от критиците, повечето от които бяха неспособни (поради времеви ограничения) да стигнат дотам, а по-конкретно от Силвия, която някога имаше ключ (може би изгубен понастоящем) към въпросната глава. Във Вентимилия, на медения им месец... през онзи озарен от слънцето ден...

Тя обаче хареса най-много посещението; а по-неже и цялата книга ѝ хареса, навярно бе харесала и Пета глава. Нередно е да си придирчив само защото си написал книга.

И така, книгата получи одобрението на Силвия, а тя бе съпруга (да не повярваш!) на автора Реджиналд Уелард. В качеството ѝ на госпожа Уелард прислужниците я повеждаха към или през къщите в „Седемте потока“, „Мелоус“ и „Рединг Фарм“ в търсене на собствениците им; не срещнеше ли прислужница, я поздравяваха от леха с билки, иззад малинови храсти или от конюшня със „Здравей, Силвия“ без излишни церемониалности. Скоро обаче тя стана отново „госпожа Уелард“. Съпругата на Реджиналд Уелард – писателя, не пчеларя. Окръглени устни, присвити устни, ококорени очи, премрежени очи, леко повдигнати рамене, дребни мимики, очарователна загадъчност – целият ѝ прелестен репертоар от изражения говореше, че мъжът ѝ е написал книга, ни повече, ни по-малко. И... о, скъпа, знаеш как е. Но, разбира се, те нямаха представа. А обаятелната Силвия не можеше да им обясни.

– Видях Бети Бекстър – казва тя, когато се връща в „Уестауейс“.

– О? – отговаря Реджиналд.

Той не харесва госпожа Бекстър. Освен че го гразни по всевъзможни начини, тя разговаря с цветята, както другите жени говорят на кученцата и котенцата. Котенце вероятно може да проумее въпрос от сорта на: „Писи, писи, мър, мър, кой си иска млекцето?“. Не различава думите, но интонацията го убеждава, че храната приближава. Невъзможно е обаче, според Реджиналд, леха цинии да отговори на

госпожа Бекстър, когато със същата интонация ги пита дали искат водица. Повечето градинари биха казали, разбира се, че цветята откликват на една ръка, а на друга – не. Съдейки от личен опит, Реджиналд не би оспорил твърдението им. Отказваше обаче да повярва, че маковете надигат глави и поаленяват, когато госпожа Бекстър излиза в градината.

– Познават ме, господин Уелард, наистина!

Каква глупачка!

– Знам, че не я харесваш, скъпи, но тя очевидно има слабост към теб.

Колко лекомислено и безразсъдно Силвия преценява приятелите си!

– Е, аз съм много мил човек, Силвия.

– Да, скъпи! – Тя му подхвърля целувка. – Освен това разбрала за книгата ти и е много заинтригувана!

– Прочела я е? – пита авторът възможно най-небрежно.

– Не, скъпи. Прекратили абонамента им за библиотеката... изтекъл срокът или нещо такова... не схванах. Но ще я прочете веднага щом ѝ попадне.

– Може да си я купи – предлага Реджиналд, подразнен от жената.

– Ще ѝ кажа. Май не се е сетила. Покани ни да играем тенис в събота. Отговорих ѝ, разбира се, че си много зает и не съм сигурна...

– В събота съм много зает – потвърждава Реджиналд Уелард.

Грейс Хилдершам също щяла да прочете книгата веднага щом ѝ попадне. Грейс е едра светлокоса жена с розово лице, върху което падат кичури светла коса. Тя невинаги бере малини от градината за прочутия

си конфитюр, но случи ли се да е там при първата ви среща, очаквате някак си да я сварите на същото място следващия път или ако я видите другаде, заключавате, че идва оттам. Затова е толкова поруменяла и чорлава. Милата! Явно откакто се помни, има много деца или много малини, или много други неща, за които да се грижи. Реджиналд предусеща, че шансът Грейс Хилдершам да прочете „Полска поветица“ е незначителен. Не само защото книгата трябва да ѝ попадне (трудна работа за неопитните). Трябва да ѝ попадне и време.

– Харесваш я, нали? – пита Силвия след визитата си при нея.

– Безгранично – отговаря Реджиналд.

– Радвам се. И тя те харесва безгранично.

Наречието, изглежда, е подбрано от Реджиналд, а не от Грейс Хилдершам. Но тя несъмнено го харесва.

– Очаква с нетърпение да я прочете.

– Добре.

– Покани ни на чай през седмицата. Кой ден те устройва, скъпи? Знаем как е, разбира се...

– Събота – отговаря Реджиналд.

Лена Коулби също очаква с нетърпение да прочете книгата. Срещнете ли я, тя сваля грамадни кафяви ръкавици и – изумително! – все още е с ръкавици, когато се ръкувате. Не бива да ѝ говорите за храна. Тя храни съпруг, три деца, кон, пони, четири крави, две прасета, коза, половин дузина гълъби, патици и пилета – преброими, но според Реджиналд неизброими. Винаги мисли за храна, смесва храна, носи храна, пресмята колко струва храната, поръчва храна и приготвя храна. Истинска съсипия, но тя е опазила ръцете си. Друга жена не би успяла. Едри-

ят, бабен, романтичен Коулби се влюбил в ръцете ѝ и едва не произнесъл някаква красива мисъл за тях – била на върха на езика му. Лена знаела какво я очаква, ако се омъжи за фермер, но се зарекла да опази ръцете си. Речено-сторено. Но ако не بروим половинката лимон в банята, при положение че ви поканят да се измиете там, и двата чифта ръкавици, никой не би предположил колко време, размисъл и гордост се полагат на тези ръце.

– Харесваш я, нали? – пита Силвия на връщане от визитата при нея.

– Възхитителна е – отговаря Реджиналд.

– Рагвам се. Според нея ти също си възхитителен.

Така си и знаех, каза си Реджиналд.

– Иска да я поръча от библиотеката в Бърдън, когато отидат на пазара следващата седмица. Дори да не си записан, плащаш половин کرونا депозит и по два пенса за книга. Изглежда лесно.

Реджиналд знаеше какво представлява обменната библиотека в Бърдън. Движи се по течението на времето, но е потеглила с трийсетгодишно закъснение и не навакхва изоставането. Освен ако някой Кингсли не е написал книга, озаглавена „Полска поветица“, Лена Коулби ще бъде принудена да поиска нещо друго.

– О, и ще отидем ли на вечеря някога?

– Ако желаеш, скъпа, разбира се.

Каквото и бъдеще да очакваше „Полска поветица“ в Лондон, засега нищо не го предвещава в провинцията.

